

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **I. R.**, zastoupena Mgr. Martinou Řehořovou, advokátkou se sídlem Československé armády 287/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2017, č. j. 32 Az 20/2016 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky Mgr. Martiny Řehořové **se určuje** částkou 3 400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 22. 4. 2016, č. j. OAM-250/ZA-ZA11-ZA08-2016, zamítlo žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji zamítl rozsudkem ze dne 28. 4. 2017, č. j. 32 Az 20/2016 - 38.

III.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka zrekapitulovala aktuální dění na východě Ukrajiny a uvedla, že žalovaný a krajský soud rozhodli bez dostatečné opory v důkazech, neboť vycházeli ze zastaralých podkladů a nezohlednili aktuální situaci v zemi původu. Konflikt na Ukrajině přitom přerostl v občanskou válku a stát není schopen zajistit ochranu vlastních obyvatel. Nevzali v potaz

ani skutečnost, že stěžovatelka se nemá kam vrátit a že má veškeré rodinné vazby v České republice; případný nucený návrat na Ukrajinu by tak představoval porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatelce proto měla být udělena mezinárodní ochrana podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že skutkový stav věci zjistil spolehlivě, a to na základě aktuálních ověřených a relevantních zdrojů o bezpečnostní situaci na Ukrajině. Stěžovatelka v kasační stížnosti odkazovala na materiály týkající se jihovýchodní části Ukrajiny, žalovaný se však zabýval především bezpečnostní situací ve Lvovské oblasti ležící v západní části Ukrajiny, z níž stěžovatelka pochází a která není boji dotčena. Stěžovatelce pak podle žalovaného nic nebrání, aby v rodinném životě se svým manželem, za kterým přicestovala do České republiky, pokračovala na Ukrajině, neudělení mezinárodní ochrany proto nepředstavuje porušení stěžovatelčina práva na soukromý a rodinný život.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námítky a stěžovatelka ve své argumentaci nevyložila žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[9] Ve vztahu k námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nedostatečně vypořádaných žalobních námítek Nejvyšší správní soud uvádí, že k aktuálnímu stavu konfliktu na Ukrajině se vyjadřoval již mnohokrát, přičemž uvedl, že tento konflikt není sám o sobě azylově relevantním důvodem pro obyvatele oblastí, v nichž tento konflikt neprobíhá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, nebo usnesení ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 Azs 303/2015 - 32). Otázkou relevantních podkladů pro rozhodování se pak Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS. Nehledě na dílčí vývoj v konfliktu jsou závěry citované judikatury stále aktuální, stěžovatelka nadto pochází ze Lvovské oblasti, která je, jak uvedl krajský soud, vzdálená

pokračování

zhruba 1 000 km od současného místa bojů. Žalovaný i krajský soud tudíž podle Nejvyššího správního soudu vyšli z dostatečných a pro situaci v místě původu stěžovatelky aktuálních podkladů. Stěžovatelčina obecná polemika se závěry judikatury tudíž nepřináší jakékoliv nové poznatky, které by svědčily pro přehodnocení závěrů judikatury.

[10] K rodinnému životu žadatelů o mezinárodní ochranu a dopadu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v mnoha rozhodnutích (viz rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či usnesení ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 - 19). Z této judikatury vyplývá, že citované ustanovení Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Pokud tedy stěžovatelka hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v České republice, pak by se měla snažit upravit svůj pobytový status dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoli dle zákona o azylu. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany přitom byla právě stěžovatelčina snaha o legalizaci pobytu, neboť její povolení pobytu za účelem sloučení rodiny pozbylo platnosti v důsledku pozbytí platnosti povolení k pobytu uděleného jejímu manželovi. Snaha o legalizaci pobytu však nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v reakci na pozbytí platnosti povolení k pobytu (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94). Ani tato námitka proto nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[11] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[12] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[13] Stěžovatelce byla krajským soudem ustanovena advokátka podle § 35 odst. 8 s. ř. s., podle jehož poslední věty platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Při přiznání odměny v dané věci Nejvyšší správní soud určil odměnu výše uvedené advokátce ve výši 3 400 Kč [jeden úkon právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (návrh ve věci samé), a jeden režijní paušál po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Celková částka 3 400 Kč bude k rukám advokátky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu